

QUÀ VÈ VIỆT NAM

THỦ BAN T.N.DIỀU

Thân gửi TH.

Chúa nhật trước, Tấn đến kiểm mình và trao mình món quà mà Thi và các bạn đã gửi cho, đồng thời nhờ mình đi trao quà cho Chị Trinh và Cuối, phần Tấn lo đi giao cho Diêu, Khôi và chị Găng.

Mình vừa cảm động vừa ngạc nhiên (vì mình chưa hề ngờ ý xin xỏ các bạn, cũng như chưa có thủ tục cho các bạn- ngoại trừ Ai Văn, và ngay cả Thi mình cũng chưa nhận được thủ cũng như chưa gửi thư), và Tấn cho mình biết là vì một câu nói của mình, rồi sau đó Tấn gửi thư cho Thi, nêu hoàn cảnh một số anh em, để rồi có kết quả như trên.

Mình cũng không ngờ một câu nói nửa đùa nửa thật của mình đã đem lại niềm vui cho một số anh em, kể cả mình. Thật tình lúc mình nói câu đó, mình không mảy may có ý niệm mong gì cho cá nhân mình. Mình có nhiều tủi ai, và có phần ngạo (biết là xấu đấy, nhưng trời sinh vậy thì phải chịu thôi) cho nên từ trước đến nay, dường hơan lộ gặp bao cảnh gian truân nên tài chạnh mấy lần sụp đổ (1968-1975) mình chẳng khi nào kêu gọi đến các bạn. Ngay cả mấy năm nay, mình có kêu gọi từ tâm của ai đâu? Có một lần Ai Văn gửi thư cho mình, hỏi mình có thích thì sẽ gửi cho mình một máy tính và một đồng hồ, mình có trả lời là nếu có rung rinh tí tiền cơm thì cho mình một tút thuốc (hỏi còn được gửi) và một gói bột ngọt và sau đó Văn đã làm y lời. Mình cần lắm, cần nhiều lắm, cha mẹ già, con cái đông đúc đôi vai quá nặng gánh, nhưng nhìn quanh nhìn quất, mình thấy một số anh em còn khó khăn hơn mình, chớ nên mình không có can đảm kêu gọi anh em thưởng mình.

Được quà, mình mừng cho mình một, mà mừng cho Diên, cho Trinh, cho Cuối, cho chị Găng gặp bội, sự thật là như vậy. Và nhìn những nét cảm động hiện lên trên khuôn mặt chị Trinh, Cuối, và anh Diên, mình có gặp anh sau đó, mình cảm thấy hân hoan, bớt bi quan về tình đời, và có một chút thỏa nguyện là có gian tiếp dự phần vào nghĩa cử của TH. và anh em.

Mình cảm ơn TH. và các bạn đã cho mình quà, và lại cảm ơn các bạn đã cho mình có cơ hội được làm nghĩa cử đối với các anh em khác. Tấn và mình đã mỗi người một cách, sử dụng món quà của các bạn. Toàn bộ phần của Tấn đã được Tấn biểu lại hết cho chị Găng. Phần mình, mình đã rớt bớt một phần cho số anh em, và cảm động làm TH. à, một số đã vui vẻ nhận, một số đã từ chối, không nỡ nhận lại của mình.

Mình đã theo gót Tấn, về nhà nghỉ vì lý do sức khỏe kể từ 1/4/81. Nhưng không được như Tấn, vì mình đâu có ruộng vườn để vui thú điền viên. Ngay ngày thờ thân ra vào, rồi đem ba bữa lại xách xe đạp vào sở thăm anh

em, tán chuyện gẫu. Một vài anh em có yêu cầu hỏi TH. có được tin tức gì của H.T.KHIEM, D.X.Đình và T.N.Thông không, hoặc có địa chỉ không. Nếu có thì vui lòng cho biết.

Một lần nữa mình xin cảm ơn TH. và các bạn. Chúc TH và gia đình luôn luôn vui vẻ mạnh khỏe.

Thân ái,

T.N.D.

THAY LỜI KÊU GỌI

THỨ ANH PHAN ĐÌNH TANG:

Nói chuyện riêng rồi nay nói chuyện chung, Trang cho đọc thư anh, cùng thủ anh Trường và Tân và Phạm Th Nguyên; rất hâm mộ việc làm của các anh giúp các bạn và gia đình ở bên nhà đồng thời cũng san sẻ nỗi buồn của anh về một vài dự luận anh em. Qua Cali chuyên vừa rồi tôi cũng có cảm thấy như các phi hành gia lên cung trăng, nhìn xa thấy thật đẹp mà lên tới thì chẳng có gì đẹp lắm! Có lẽ người Việt Nam ta ai cũng muốn làm số 1 lãnh đạo mà không có khả năng làm người "đi Theo" nên thấy ai làm được gì thì không lẫn vào tiếp tay mà, một là thờ ơ, hai là nói năng nói nhẹ. Anh cứ đọc mấy tờ báo ra ở Mỹ của nhóm ty-nạn chúng ta thì thấy toàn là chỉ trích, phi bang lẫn nhau nếu không nói là "chửi rủa" đã một lần mất cả nước lẫn nhà, không có một quê hương để nương tựa mà vẫn chưa mở mắt, thật là buồn! Tuy vậy tôi tin là anh em Cộng-Chánh mình phải khác và chúng ta nên chú tâm lo những việc thực tiễn chung cho AHCC và phải khoan-dung độ-lương với nhau để làm việc chung. . . Miền là tử vấn lương-tâm, làm việc tốt là thỏa mãn, đừng bao giờ phê-bình người khác trước khi tự hỏi mình đã làm được việc gì hay cho anh em. Xin lỗi nói "morale" để anh đỡ buồn vậy thôi!

Tôi đang suy nghĩ nhiều về việc kêu gọi anh em C.C. giúp một số Ai Hữu ở Bên nhà đang bị túng thiếu. Một số anh em đồng tình giúp một số bạn hữu tuy là nghĩa chung nhưng vẫn là tình riêng, có lẽ do tổ-chức hời. Nay nếu muốn làm nên một việc chung cho toàn thể Ai Hữu thì tâm vóc hời khác và tình cảm cũng khác cần phải đặt nguyên-tắc và có tổ-chức, không thì không tránh được tiếng bắc tiếng chi và có lẽ không mấy thành công. Tôi chắc với kinh-nghiệm anh thấy rõ! cho nên tôi đặt với anh một